

staa, som om det var en Dom, en urokkelig Dom oven i Købet. Det gaar dog ikke an. Jeg begyndte med at sige før, at man kunde ikke lade denne Vedtagelse gælde som en Dom, med mindre den forelaa aldeles utvivlsom, helst skriftlig, som det hedder i den norske Straffelov, med et Vidne oven i Købet, men at man skulde lade en Tilførsel, som en eller to Politibetjente gøre paa en saadan Udskrift af Politidirektørens Resolution, gælde som en Dom — nej det gaar virkelig ikke an!

Endnu skal jeg blot gøre en Bemærkning med Hensyn til § 3. Jeg maa tilstaa, at jeg er ikke paa det rene med, om det vil være rigtigst at lade de Bøder, som her er Tale om, tilfalde Kjøbenhavns Kommune, der jo afholder Udgifterne ved Politiet og til Dels ved Retsplejen her i Kjøbenhavn, eller at lade dem gaa til Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Fattigkasse. Jeg synes egentlig, at naar Kommunen bærer Omkostningerne, bør den ogsaa have de Bøder, som komme ind, og det er saa meget rimeligere i dette Tilfælde, som det jo er Lov og Ret, at naar der idømmes Bøde ved Dom i en offentlig Politiretssag, tilfalder den Kjøbenhavns Kommune, hvorimod ganske vist Bøder, som nu vedtages ved Forlig i Retten, tilfalde Kriminal- og Politiretens Fattigkasse. Hvad Grund er der egentlig til at gøre Forskel mellem Bøderne med Hensyn til det Sted, hvor de skulle gaa hen, enten de betales efter det, som her kaldes Bødepaalæg, eller efter Dom? Finder man det rigtigst, at Bøden i det sidste Tilfælde — som man er kommen ind paa at opstille det — skal tilfalde Kjøbenhavns Kommunes Kasse, bør den virkelig ogsaa tilfalde den, selv om man gaar den kortere Vej at sige: I Stedet for at have Proces vedtager man en Bøde. Men der er den store Fare ved det System, som ganske vist har været gældende hidtil, og som man her vil yderligere indføre, at muligvis kunde Hensynet til at berige Kriminal- og Politiretens Fattigkasse paa Kommunens Bekostning dog komme til at spille en ikke uvigtig Rolle ved Fastsættelsen af de Bøder, som Politidirektøren saaledes paalægger. Sæt, at Politidirektøren interesserer sig særlig for Kriminal- og Politiretens Fattigkasse mere end for Kommunens Kasse. Det vilde jo slet ikke være noget at bebrejde Politidirektøren, han bør interessere sig mest for Politiets Fattigkasse. Naar han nu gør det, kunde han efterhaanden derved — maaske umærkelig og mod sin Vilje — blive drevet ind paa dette System

at sætte disse Bøder, som gives ved de saakaldte Bødepaalæg, saa lavt, at de allerfleste gaa ind paa dem; saa blev jo Kjøbenhavns Kommune ligefrem narret for det, som ifølge Loven skulde tilkomme den. Med andre Ord, der er ikke nogen Raison i, at den Omstændighed, at en Bøde frivillig paatages for at undgaa Proces, skal bevirke, at nu gaar Bøden et ganske andet Sted hen, end den vilde gøre, hvis Sagen kom for Retten, og blev virkelig prøvet og undersøgt, og Dommeren saa afsagde sin Dom. — Derimod har jeg ikke det mindste at indvende imod, at de Omkostninger, som denne Lov vilde forvolde, først og fremmest bleve tagne af de Bøder, der kom ind derved. Det synes jeg ikke, man kan have noget at indvende imod. Men jeg synes, man maa træffe sit Valg imellem, om det skal være Kommunen, der skal have Bøderne, eller det skal være Fattigkassen, og det forekommer mig ikke ganske klart.

Justitsministeren (Rump): De ærede Medlemmer, som have udtalt sig om de foreliggende Lovforslag, have jo, naar undtages det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Knudsen), alle stillet sig velvilligt og sympatetisk, om end mer eller mindre sympatetisk, over for Forslaget, saaledes, at de i det hele have kunnet gaa med dertil, i hvert Tilfælde med forskellige Ændringer. — Jeg skal først gøre nogle Bemærkninger lige over for det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds, som karakteriserede Lovforslaget som utidssvarende og uhensigtsmæssigt. Dog forekommer det mig, at saa stærk denne Dom var, saa svage være i Virkeligheden de Betragtninger, som bleve anførte imod det. Hovedbetragtningen var, saa vidt jeg skønnede, den, at man ved at vedtage dette Lovforslag vilde gaa tilbage fra det, man nu havde, idet man gik bort fra den Offentlighed i offentlige Politisager, som var bleven indført ved Loven af 11te Februar 1863. Jeg kan ikke se, hvorledes der her skulde kunne være Tale om, at man gik bort fra Offentligheden. Det, man i dette Tilfælde gør, er, at man giver Folk, som ere sig bevidste, at de have gjort sig skyldige i smaa Politiforseelser, og derfor ikke, naar Sagen kommer for Retten, ville kunne slippe for at erlægge en Bøde, Adgang til at erlægge denne Bøde, uden at komme for Retten; om de ville det, maa ganske bero paa dem selv i det enkelte Tilfælde. Ville de ikke gøre det, kommer Sagen for Retten og er derved undergivet den i Lovgivningen nu gældende Offentlighed med